

Det kristne fællesskab – en gave til os

Hvor er det godt og herligt, når brødre sidder sammen! Det er som den gode olie på hovedet, der flyder ned over skægget, over Arons skæg, ned over kjortlens halsåbning. Det er som Hermons dug, der falder på Zions bjerge. For dér giver Herren velsignelsen, livet i al evighed. (Salme 133)

Salmen her lovpriser det kristne fællesskab og giver nogle herlige billeder af dette fællesskab. Aron var ypperstepræsten, der var udvalgt, helliget og indviet ved salvning til sin tjeneste. Olien var tegn på Guds nærvær og adgangen til hans helligdom. Sådan er det også i det kristne fællesskab. Gud er nær. I billedet spares der ikke på olien – den flyder ned over både skæg og halsåbning. På samme måde med Guds nærvær. Gud har bøjet sig til os, har rakt sin frelserarm ud og er kommet os helt nær.

På det høje, snedækkede Hermonbjerg faldt der ekstraordinært megen dug. Dug er livgivende i tørre egne og derfor endnu et stærkt billede. Som duggen, der falder på Zions bjerge, er Herrens velsignelse i det kristne fællesskab. Det kristne fællesskab er et fællesskab om og med Herren i hans velsignelse og salmen slutter med at vise os indholdet af denne velsignelse: livet i al evighed!

Men kun hvis vi har et realistisk billede af det kristne fællesskab, kan det blive en gave til os på den måde, som salmen her beskriver. Derfor skal vi nu prøve at give et realistisk billede af dette fællesskab.

Et nådefællesskab

I det kristne fællesskab er vi fælles om at leve af Guds nåde – over for Gud er vi alle lige. Hvis ikke Gud viste os nåde gennem Jesus, ville vi alle være fortabte, uanset hvor pæne vi måtte se ud på overfladen. Erkendelsen af de lige vilkår over for Gud giver ydmyghed i mødet med næsten. Vi har intet grundlag for at fordømme nogen, eller se ned på nogen. Vi har alle vore svage områder, hvor kampen mod synden er ekstra hård. Vi har ikke noget at lade hinanden høre. Derfor kan vi hjælpe hinanden og give hinanden frimodighed.

Et fællesskab af syndere

Vi har ofte urealistisk høje forventninger til det kristne fællesskab. Det er som om, vi tror, at syndens realitet er sat ud af kraft – eller burde være det – blandt kristne. Og det er sandt, at vi har mødt en kærlighed, som udmønter sig i kærlighed til næsten og brødrene, men det gør os ikke syndfrie. Vi sårer hinanden, er ukærlige og stjæler ind imellem ære fra hinanden, for synden bor stadig i os. Det må vi lære at leve med, så vi ikke bliver unødigt skuffede over hinanden – samtidig med at vi af al kraft arbejder på at begrænse syndens udslag iblandt os.

Et fællesskab med forskellige mennesker

Vi er skabt forskellige og har forskellige evner og muligheder. Det kan vi se rigdommen i og udnytte, hvis vi øver os i ikke hele tiden at sammenligne os med andre og ønske, at vi var anderledes, end vi er. Gud har en tanke med mangfoldigheden, den er en rigdom. Lad os med frimodighed være os selv i det kristne fællesskab og bruge os selv med de evner og resurser, Gud har givet os. Det har fællesskabet gavn af.

Et fællesskab med uenighed og konflikter

Sand næstekærlighed i det kristne fællesskab er ikke kendetegnet ved, at vi ikke kan være uenige eller have konflikter. Enighed i alt er ikke et mål – det ville da være kedeligt og udtryk for usund ensretning. Næstekærligheden består snarere i, at vi midt i vores uenigheder bevarer respekten for hinanden, og at vi løser vores konflikter i åbenhed og ærlighed i stedet for at feje dem ind under gulvtæppet. Vi søger ikke uenighed eller konflikt, men vi undgår det heller ikke.

Et fællesskab hvor ærligheden råder

Bare facaden er i orden bilder vi os ofte ind, at det, der er bag den, også er det. Og i det kristne fællesskab er vi ofte gode til at holde facaden. Resultatet er, at vi tror, at andre kristne har langt mere styr på deres kristenliv, end vi selv har, og at vi tror, der er en bestemt standard, vi skal leve op til, for at være rigtige kristne. Nogle forlader det kristne fællesskab, fordi de må erkende, at der ikke er stof i dem til at være kristne på den måde, som de tror, man skal være kristen. De ser så mange pæne facader, men får aldrig lov at komme ind bag – der hvor vi er ens og alle er totalt afhængige af nåden. Lad os være ærlige, så vi også deler nederlagene med hinanden, så vi giver et sandt billede af, hvad kristendom er, nemlig det glade budskab om at der er frelse for syndere.

Et fællesskab med et fælles mål

Vi lever af den samme nåde, og vi er fælles om at have Himmelen som mål. Vi er fælles om at være friet ud af mørkets magt og flyttet over i Jesu rige, som Kolossenserbrevet udtrykker det (1,13). At være fælles om nåden og fælles om målet er en fantastisk stærk ramme at sætte det kristne fællesskab ind i. Vi er ikke overladt til os selv, vi er borgere i Jesu Kristi rige. Godt nok er riget ikke fuldt udfoldet endnu, men vi har mødt Kristi kærlighed, og den virker i os. Det giver os frimodighed til at leve i det fællesskab, der lige nu er præget af syndens realitet.

Når vi er bevidste om, at det kristne fællesskab udfolder sig i en verden præget af synd og dermed har et realistisk billede af det, kan dette fællesskab blive en virkelig stor gave til os.

Her kan vi få åndelig føde

Vi kan have meget udbytte af selv at læse i Bibelen og bede – det er med til at give det personlige kristenliv næring og holde forbindelsen til Jesus intakt og levende. Men vi når kun et stykke vej alene. Sammen med de andre kristne i fællesskabet, når vi meget længere. Bibelen udtrykker det sådan: *...så at I sammen med alle de hellige får styrke til at fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og til at kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I fyldes, til hele Guds fylde nås.* (Ef 3,18-19)

Her er der nogen at dele troserfaringer med

I fællesskab kan vi stykke helhedsbilledet af, hvem Jesus er sammen. For vi gør hver vores erfaringer i livet med Jesus, og vi ser Guds ord fra forskellige vinkler og kan derfor hjælpe hinanden til at se mere af bredden, længden og dybden og indholdet i Kristi kærlighed. Derfor er det så vigtigt, at vi med frimodighed deler indsigt og troserfaringer med hinanden.

Her kan vi stille spørgsmål

Bevidstheden om at vi alle er syndere, der lever af nåden og bevidstheden om, at ingen af sig selv kan se hele dybden i Guds ord, giver os frimodighed til at stille spørgsmål og indrømme, at der er ting, vi ikke har styr på, og ting vi slås med i vores liv. I et fællesskab, hvor der er plads til at stille

spørgsmål uden at blive mistænkeliggjort, kan vi blive til vældig stor hjælp og støtte for hinanden. Her er der grobund for åndelig vækst, og den åndelige samtale, som er så opbyggelig for os, kan få rum.

Her kan vi bede sammen

Vi har brug for hver for sig at møde Gud ansigt til ansigt i bøn – i opgør, men også i åbenhed og tillid. Men Bibelen viser os også rigdommen i at bede sammen med andre kristne. Vi kan dele både personlige og almene bedeemner med hinanden og sammen træde frem for Guds ansigt i bøn. Vi kan, som det udtrykkes i Klagesangene, sammen udøse vore hjerter som vand for Herrens ansigt (2,19).

Her kan vi dele sorger, bekymringer og glæder

Sorrig og glæde de vandre til hobe, lykke, ulykke de gange på rad. Sådan udtrykker Kingo livet i sin mangfoldighed, og vi gør hele tiden erfaring af, at han har ret i sin beskrivelse. Dette liv i al sin mangfoldighed har vi brug for at dele med andre, for glæden bliver større, når den deles med andre og sorgen en anelse lettere at bære. I det kristne fællesskab kan vi på en særlig måde dele liv med hinanden fordi, vi har et fælles fundament og et fælles sted at gå hen med alt det, vore liv består af.

Det kristne fællesskab er en gave til os, men også en opgave. Når vi får noget i fællesskabet, er det fordi nogen giver. Derfor er det kristne fællesskab både et give- og et modtage fællesskab. Udfordringen til os hver især er både med frimodighed at modtage, men også at se vores ansvar for at give i forhold til de evner og resurser, vi til enhver tid har.

Ellen Esmarch Pedersen